

Veľká Noc

30. marec 24

Milé sestry a bratia v Kristovi

Slávime sviatky Veľkej noci, ktoré mnohí chápu už len ako sviatky jari, sviatky ožívajúcej prírody. A to aj tí, ktorým príroda nie je veľmi blízka, ktorí nie sú ochotní niečo pre ňu spraviť, skôr sa ju snažia len bezstarostne využívať. Pre nás kresťanov ale Veľká noc nie je len oslava každoročne sa opakujúceho sa kolobehu života. Pre nás sú to najdôležitejšie sviatky našej viery, v nich sa najviac dotýkame tajomstva kresťanstva.

Ale nezriedka už aj my máme problém pochopiť súvis Veľkej Noci s našim životom – pochopiť ako sa Ježišovo vzkriesenie dotýka nášho života. Pochopiť to nie je ľahké ani samozrejmé. Veď medzi nami a touto udalosťou už živa takmer dvetisíc ročná priepasť, ktorú sa snažili vyplniť rôzne výklady a vysvetlenia.

Na celom svete dnes čítame v Cirkvi evanjeliové správy, ktoré síce rôzne, ale v konečnom zmysle podobne, opisujú skúsenosť apoštolov a žien s Ježišovým vzkriesením. Bola to v prvom rade ich vlastná skúsenosť, ktorá vychádzala priamo z ich vzťahu s Ježišom. Oni sa najprv pokúšali svoju skúsenosť s Ježišom prerozprávať a odovzdať ďalej. Na nich nadviazali evanjelisti, ktorí to zaznamenali vo forme rozprávania. To nikdy nie je celkom dokonalé, a rozprávanie ani nechce byť reportážou, ktorá presne popisuje priebeh udalosti. Ak teda tieto rozprávania chceme správne pochopiť, nezostáva nám nič iné, ako vžiť sa do situácie priamych účastníkov.

Apoštoli spolu so ženami zakúsili Ježiša, ktorý hlásal posolstvo o božom kráľovstve. Učil o tom, ako máme žiť blízko Bohu a ľuďom v láske, pravde, v snahe o dobro, Jeho učenie učeníkov oslovilo natoľko, že zanechali svoj doterajší život a pridali sa k Ježišovi. Mali účasť na jeho živote, Ježišove slová boli pre nich zdrojom radosti, novej nádeje ich životov. A zároveň mohli vidieť Ježiša, ako prešiel on sám cestu nového života pred nimi. Nielen rozprával o láske, pravde, dobre, ale sám tieto hodnoty aj žil. Muselo byť pre nich strašné, keď tento Ježiš nakoniec vplyvom ľudskej zloby a nenávisťi – (pretože dobro nielen priťahuje, ale niekedy aj vzbudzuje odpor – podľa prístupu, ktorý máme k životu), tento Ježiš musel nakoniec zomrieť na kríži.

Zdalo sa, že ten, ktorý bol k Bohu najbližšie, ktorý ho nazýval svojim Otcom, zrazu skončil na kríži Bohom zabudnutý. To bola hrozná skúsenosť pre Ježiša, ale aj pre jeho žiakov. Ježišovo zmŕtvychvstanie, sa ale stalo potvrdením tohto Ježiša, potvrdením, že Boh ho neopustil, ale bol s ním. Aj keď to nebol obyčajný návrat naspäť do takého istého života, ktorý by sa musel nanovo skončiť smrťou. Bolo to vzkriesenie do nového života, osláveného. Zmŕtvychvstanie bolo pre apoštolov pre učeníkov, učeníčky základom ich novej viery.

Táto udalosť ich presvedčila, že vzkriesenie je možné. Vzkriesenie otvára v prvom rade zázrak novej viery, ktorá z nového života Ježiša plynie. Anjeli, ako duchovné bytosti povzbudzujú ženy k viere. Posielajú ich za učeníkmi, aby znovu nadviazali na život Ježišovho spoločenstva, hovoria o tom, že Ježiš aj keď iným životom – osláveným, pôjde znovu pred nimi. Bude kráčať spolu s cirkvou, bude nás - kráčajúc pred nami - viesť.

Veľkonočná viera sa pritom nedá oddeliť od kríža, od Ježišovho utrpenia. Bez kríža by prestala byť vierou, stala by sa len pokusom o prírodovedecký dôkaz niečoho, čo sa vymyká našej bežnému chápaniu. Aj zmŕtvychvstalý preto vždy nanovo ukazuje svoje rany, vyzýva učeníkov, učeníčky aby sa ich dotkli. Posolstvo tejto udalosti je, že Boh ani s nami neprestáva byť v našom utrpení, v našej bolesti.

A tu je aj miesto Veľkej noci v našom vlastnom živote. Ježiš kráča naďalej aj s nami a ukazuje nám, že je možný život v jednote s Bohom, v jednote s ľuďmi a nakoniec aj s celým stvorením. Ukazuje nám, že sa nemusíme spoliehať len na vlastnú moc, na vlastnú silu, pretože ona býva niekedy klamná, a namiesto priblíženia k druhým, k Bohu nás v skutočnosti od nich odďaľuje.

A tak keď sa pýtame konkrétne, čo mi dáva slávenie Ježišovho vzkriesenia, jeho nového života, môžeme aj my vyjsť z krížov svojich životov. Z hrobov našich nedokonalostí. Na Veľkú noc môžeme vidieť sami seba v tom pravom, neprikrášlenom svetle, ale na druhej strane nemáme v tom zostať, nemáme sa so zlom stotožniť. Nemáme sa identifikovať s hrobmi našich nedokonalostí, povedať si: „čo už, ja som už taký“, mávnuť rukou a ísť ďalej hľadať radšej nejakú zábavu.

Skôr naopak: máme sa naučiť vnímať liečivý prúd milosti, ktorý nám Boh cez Krista ponúka. Máme sa učiť zlo odsunúť od seba a nachádzať aj to svoje lepšie ja. Nie preto, aby sme sa klamali, ale preto, aby sme sa naozaj otvorili dobru a aby sme sa skutočne otvorili tak Bohu, ako aj človeku, ako aj celému stvoreniu.

Viliam Arbet